

Лаодикия — номер две

Протестантският рог

Jeff Pippenger

2023-08-27

Съществено важно за разбирането на вестта, която се разпечатва в книгата Откровение, е да се разпознаят корените, развитието и значението на Протестантската реформация. Три основни линии в историята на тази Реформация се отнасят до Библията, до правилната методология, която трябва да се използва при изучаването на Библията, както и до това, че избраните вестители през тази история са ориентирани на тази история. Както винаги се случва, Сатана се опита да скрие Библията „Кинг Джеймс“ чрез няколко фалшификата, стремеше се да скрие правилната методология за разбиране на Библията чрез няколко фалшификата, а също така се стремеше да скрие правилните вестители (ориентирани), които бяха издигнати по пътя в тази история.

„Но Сатана не бездействаше. Сега той се опита да извърши онова, което е опитвал във всяко друго реформаторско движение — да измами и погуби народа, като му пробута фалшификат вместо истинското дело. Както в първия век на християнската църква имаше лъжехристи, така през шестнадесетия век се издигнаха лъжепророци.“ Великата борба, 186.

В милеристката история от 1840 до 1844 г. мантията на протестантизма (която е единият от двата рога на земния звяр, представляващ Съединените щати) премина върху милеристкия адвентизъм и той се превърна в протестантския рог. В същото време църквите, които преди това изповядваха, че са протестантски, станаха отстъпнически протестантизъм, или, както ги определяха милеристите, „дъщерите на Рим“. Когато протестантите отхвърлиха вестта на първия ангел през 1843 г., те паднаха и милеристите продължиха да носят мантията на протестантизма. Милеристката история беше кулминацията на Божието дело за довеждането на Неговата „църква в пустинята“ до пълното разбиране на Божието Слово.

Откриването на следствия съд донесе изпитанието на Божия закон и особено на съботата. За прогласяването на вестта на третия ангел се изискваше църква, която да поддържа Божия закон, погребан под папските предания и обичаи през Тъмните векове. Христос доведе протестантите до историята от 1840 до 1844 година и представи изпитанието на Илия, в когото бе предобразен Уилям Милър; и когато протестантите отхвърлиха вестта на Милър, те се върнаха към Рим. Изпитанието на вестта на първия ангел, както бе предадена чрез Милър, бе предобразено от Илия на планината Кармил.

Илия дойде при целия народ и каза: Докога ще куцате между две мнения? Ако Господ е Бог, следвайте Него; а ако Ваал — тогава следвайте него. А народът не му отговори нито дума. 3 Царе 18:21.

През 1840 г., когато бяха изправени пред вестта на Илия, представена чрез Милър и първия ангел, протестантите избраха Ваал!

Протестантската Реформация беше разпечатване на истините на Библията, което започна с „утринната звезда“, за която беше обещано, че ще бъде дадена през историята, представена от църквата в Тиатир. Прякото нападение срещу Библията започна векове по-рано и е ясно представено в „Великата борба“, особено в историята на валденсите. През 1930 г. Бенджамин Уилкърсън публикува книгата „Our Authorized Bible Vindicated“. Книгата документира войната срещу свещените оригинални текстове, които в крайна сметка бяха използвани за превода на Библията „Кинг Джеймс“, както и различните сатанински фалшифицирани текстове, които са били и все още се пропагандират от католиците, отстъпилото протестантство и лаодикийските адвентисти. Тази война започна много преди историята на валденсите, но те са пътепоказателят и символът на онези, които дадоха живота си, за да засвидетелстват значението на правилните ръкописи, които в крайна сметка бяха преведени в Библията „Кинг Джеймс“ от 1611 г.

Създаването на Библията на крал Джеймс през 1611 г. премина през един много конкретен процес на превод. Процесът на превеждане и издаване на Библията бе осъществен чрез седем етапа на създаване. За осъществяването му бяха необходими и седем години, а седем библейски години са две хиляди петстотин и двадесет дни. Това, разбира се, е същият брой пророчески дни, през които Исус потвърди завета с мнозина в изпълнение на девета глава на Даниил. В средата на тази свещена седмица Христос бе разпнат, и, разбира се, разпнатият Христос е центърът на Библията. Тези седем стъпки за създаването на чистото Божие Слово бяха следните.

- Първо: Първоначален превод от отделни лица: Около 50 преводачи били разделени на шест комисии, всяка от които отговаряла за различни части на Библията. Тези лица работели върху превода от оригиналните езици (иврит, арамейски и гръцки) на английски.
- Второ: Преглед от комитета: След като всеки комитет завършеше превода на даден раздел, трудът се преглеждаше от самите членове на комитета. Това позволяваше колективен принос и поправяне на грешки.
- Трето: Преглед от Общия комитет: След това преводите на отделните комисии бяха представени на по-широка група учени, наречена Общ комитет. Този комитет се състоеше от представители на всеки от шестте преводачески комитета. Те прегледаха целия труд, като съпоставиха и хармонизираха преводите на различните комисии.
- Четвърто: Допълнителен преглед и редакция: Преработеният вариант на Общия комитет бе изпратен обратно на отделните комитети за по-нататъшен преглед и усъвършенстване. Този итеративен процес спомогна да се гарантира, че преводът е последователен и точен.
- Пето: Окончателен преглед и одобрение: След като отделните комисии завършиха своите редакции, окончателният проект беше представен на Общата комисия за окончателен преглед и одобрение.

- Шесто: Кралско одобрение и публикуване: След това одобреният превод бе представен на крал Джеймс I за неговото одобрение.
- Седмо: След като даде царското си одобрение, преводът бе публикуван през 1611 г. като Библията King James Version (Authorized Version).

Думите Господни са чисти думи, сребро пречистено в земна пещ, седем пъти очистено. Ти ще ги опазиш, Господи, Ти ще ги съхраниш от това поколение до века. Псалми 12:6, 7.

Във войната на Сатана против Божието слово и против пътепоказателите, представени чрез различните вестители на тази разгръщаща се история, както и против правилната методология, която трябва да се използва за вярното разделяне на Неговото Слово, Библията „Кинг Джеймс“ от 1611 година е пътепоказател, който е изрично посочен в Псалом дванадесети. Нито една от различните фалшиви Библии, произведени чрез покварени католически ръкописи, не отговаря на критериите на Псалом дванадесети. Процесът на пречистване, който премина през седем стъпки, и периодът от две хиляди петстотин и двадесет дни показват, че Библията „Кинг Джеймс“ е Божиите „чисти думи“. Бог обещава да запази Библията „Кинг Джеймс“ като Своето чисто Слово завинаги и следователно обещава да утвърди методологията на „историцизма“, която е била използвана от протестантските реформатори, включително Уилям Милър.

През четиринадесети век Джон Уиклиф, който в книгата „Великата борба“ е определен като „утринната звезда на Реформацията“, беше употребен от Бога, за да преведе Библията на език, който дори обикновеният човек би разбрал. Той е вестителят, който отбелязва ориентирния знак за началото на протестантската Реформация.

„Великото движение, което Уиклиф започна и което трябваше да освободи съвестта и разума и да даде свобода на народите, тъй дълго приковани към триумфалната колесница на Рим, имаше своя извор в Библията. Тук бе източникът на онзи поток от благословение, който, подобно на водата на живота, тече през вековете от четиринадесетото столетие насам. Уиклиф приемаше Свещените писания с безусловна вяра като боговдъхновено откровение на Божиата воля, достатъчно правило за вяра и живот. Той бе възпитан да гледа на Римската църква като на божествения, непогрешим авторитет и да приема с непрекословно благоговение утвърдените учения и обичаи на хиляда години; но се отвърна от всичко това, за да слуша свящото Божие слово. Това беше авторитетът, който той призоваваше хората да признаят. Вместо църквата да говори чрез папата, той заявяваше, че единственият истински авторитет е гласът на Бога, говорещ чрез Неговото слово. И учеше не само че Библията е съвършено откровение на Божиата воля, но и че Светият Дух е единственият ѝ тълкувател, и че всеки човек трябва чрез изучаването на нейните учения сам да узнае своя дълг. Така той отвърна умовете на хората от папата и Римската църква към Божието слово.“

„Уиклиф беше един от най-великите между реформаторите. По широта на ума, по яснота на мисълта, по твърдост в отстояването на истината и по смелост в нейната защита, малцина от дошлите след него му се равняваха. Чистота на живота, неуморимо

усърдие в учение и труд, неподкупна почтеност и христоподобна любов и вяроност в неговото служение характеризираха първия от реформаторите. И това въпреки умствения мрак и нравственото развращение на епохата, от която той излезе.“

„Характерът на Уиклиф е свидетелство за възпитаващата, преобразяваща сила на Светите Писания. Именно Библията го направи такъв, какъвто беше. Стремехът да се схванат великите истини на откровението придава свежест и сила на всички способности. Той разширява ума, изостря възприятията и довежда съждението до зрелост. Изследването на Библията ще облагороди всяка мисъл, чувство и стремеж така, както никое друго изучаване не може. То придава устойчивост на целта, търпение, смелост и твърдост; то облагородява характера и освещава душата. Искреното, благоговейно изследване на Писанията, довеждащо ума на изучаващия в пряк допир с безкрайния ум, би дало на света хора с по-силен и по-деен интелект, както и с по-благородни принципи, отколкото някога е произтичало от най-способното обучение, което човешката философия може да предложи. „Откриването на Твоите думи — казва псалмистът — просвещава, дава разум на простите.“ Псалом 119:130.“ Великата борба, 93, 94.

След свидетелството относно Джон Уиклиф в „Великата борба“ сестра Уайт представя списък от верни реформатори (пътепоказатели), който в крайна сметка достига до реформатора Джон Нокс. Тя посочва един значим въпрос, отправен към Джон Нокс от Мария, кралицата на Шотландия.

„Джон Нокс бе се отвърнал от преданията и мистицизмите на църквата, за да се храни с истините на Божието Слово, а учението на Уишарт бе утвърдило неговото решение да изостави общението на Рим и да се присъедини към преследваните реформатори....“

„Когато бе изправен лице в лице с шотландската кралица, в чието присъствие ревността на не един водач на протестантите бе отслабвала, Джон Нокс даде непоколебимо свидетелство за истината. Той не можеше да бъде спечелен с ласки; не се смути пред заплахи. Кралицата го обвини в ерес. Той бил учил народа да приема религия, забранена от държавата, заяви тя, и по този начин бил престъпил Божиата заповед, която повелява на поданиците да се покоряват на своите владетели. Нокс отговори твърдо: — „Както истинската религия не е получила нито своя произход, нито своята власт от владетелите, а единствено от вечния Бог, така и поданиците не са длъжни да устройват своята религия според вкусовете на своите владетели. Защото често се случва именно владетелите, повече от всички други, да са най-невежи относно истинската Божия религия. Ако цялото Авраамово потомство бе изповядвало религията на фараона, чиито поданици те дълго бяха, моля ви, госпожо, каква религия би имало в света? И ако всички в дните на апостолите бяха изповядвали религията на римските императори, моля ви, госпожо, каква религия би имало сега на земята? ... И тъй, госпожо, можете да разберете, че поданиците не са длъжни да следват религията на своите владетели, макар и да им е заповядано да им отдават почит.“

„Каза Мария: „Вие тълкувате Писанието по един начин, а те [римските учители] го тълкуват по друг; на кого да вярвам и кой ще бъде съдия?““

„Ще вярвате на Бога, Който ясно говори в Своето Слово“ — отговори реформаторът; „и по-нататък от онова, на което Словото ви учи, няма да вярвате нито на единия, нито на другия. Божието Слово е ясно само по себе си; и ако на някое място има неяснота, Светият Дух, Който никога не противоречи на Себе Си, я обяснява по-ясно на други места, така че не може да остане никакво съмнение, освен у онези, които са упорито невежи.“ Такива бяха истините, които безстрашният реформатор, с риск за живота си, изговори в слуха на кралската власт. Със същата неустрашима смелост той остана верен на целта си, молейки се и воювайки в битките на Господа, докато Шотландия се освободи от папството.“ Великата борба, 250, 251.

Взаимодействието между реформатора и кралицата подчертава третата нишка в историята на Реформацията, която разкрива усилието на Сатана да подправи Библията, реформаторите и методологията на библейското изследване. Отговорът на Йоан към кралицата беше, че правилната методология е „историцизъм“, който се основава на това една линия на пророческа история да бъде обяснявана от Светия Дух чрез друга линия на пророческа история.

Светлината бе открита в тъмнината. Уиклиф и ранните реформатори, през цялата история до движението на милеритите, използваша метод на библейско изследване, обозначаван като „историцизъм“. Историята на този библейски метод за изучаване на Писанието често бива пренебрегвана, но е съществено да бъде разпозната, ако човек действително желае да види значението на правилата за пророческо тълкуване, възприети от Милър, а след това и от Future for America.

Има само две църкви, които сестра Уайт определя като Божия народ, носещ Неговото име: древният Израил и Църквата на адвентистите от седмия ден.

„Причините, поради които сме наречени Божий народ, трябва да бъдат повтаряни и повтаряни. Второзаконие 4:1–13“ Manuscript Releases, том 8, 426.

Църквата на апостолите, църквата в пустинята през папската тъмнина, никога не са били наричани Божий именуван народ; защото този термин (означаващ „да бъдеш наименуван“) представлява църква, на която е дадена отговорността да бъде пазител на Божия закон, а с адвентизма — и пазител на Божиите пророчески истини.

„Бог е призвал Своята църква в тези дни, както призова древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез могъщия сатър на истината, вестите на първия, втория и третия ангел, Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги доведе в свята близост със Самия Себе Си. Той ги е направил пазители на Своя закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на светите слова, поверени на древния Израил, и тези са свято поверие, което трябва да бъде съобщено на света. Трите ангела от Откровение 14 представят народа, който приема светлината на Божиите вестии и излиза като Негови вестители, за да прогласи предупреждението по цялата ширина и дължина на земята.“ Свидетелства, том 5, 455.

Уилям Милър представляваше избрания вестител за разкриването на Божиите пророчески истини, и когато тези истини доведоха един народ до отворената врата на Пресвятото място през 1844 година, Бог тогава откри Божия закон. Уиклиф е жалон в разкриването на Библията и в полагането на началата на Протестантската реформация, но той е също и жалон на Божието дело за установяване на „великите истини на пророчеството“. Джон Уиклиф беше утринната звезда, посочена в историята на хилядата двеста и шестдесетгодишното управление на папството. Неговото дело започна през четиринадесети век, а след това през седемнадесети век друг жалон от тази пророческа линия беше издаването на Библията на крал Джеймс през 1611 година. По тази линия в крайна сметка достигаме до жалона на правилата на Милър за пророческо тълкуване. Милър е жалон в тази линия на истината, и също и неговите правила. Неговите правила свидетелстват за жалон в края на адвентизма, представен от публикуването на Prophetic Keys.

Ако не разбираме, че правилата на Милър бяха ориентир в една линия на пророческа история, представящ както делото по съхраняването на първоначалните и правилни текстове на Библията, така и делото по разкриването на истинското разбиране на Библията, което изискваше реформаторите да бъдат водени да разберат и приложат свещената методология на изследване, наречена „историцизъм“, тогава ни липсва необходимата информация, за да разпознаем пророческите истини, свързани с делото по представянето и съхраняването на светлината на третия ангел в края на адвентизма. Поради тази причина е важно да направим кратък преглед на тази историческа линия.

Единственото автентично определение на думата „протестант“ е да протестираш срещу Рим. Ако една църква престане да протестира срещу Рим, тя вече не е протестантска и тогава става дъщеря на Рим, както стана с протестантите, които отхвърлиха вестта на първия ангел. Основното разбиране, което се превърна в „мото“ на протестантите, излезли от Католическата църква, беше: „Библията и само Библията.“ И все пак историята свидетелства за факта, че Библията трябваше да бъде правилно разделяна.

Старай се да се представиш одобрен пред Бога, като работник, който няма от какво да се срамува, и правилно разпределя словото на истината. А отбягвай нечестивите и празни празнословия, защото ще напреднат към още повече безбожие. 2 Тимотей 2:15, 16.

Методът на библейско изследване, който протестантите бяха водени да използват в усилията си правилно да разпределят словото на истината, е „историцизмът“. Този метод беше конкретна и сериозна цел за нападение от страна на Сатана — и той наистина го нападна.

„Ние трябва сами за себе си да знаем какво съставлява християнството, какво е истината, каква е вярата, която сме приели, какви са библейските правила — правилата, дадени ни от най-висшия авторитет.“ The 1888 Materials, 403.

Подкопаването на библейската методология, използвана от реформаторите чак до и включително Уилям Милър, е конкретно посочено като започнало през петнадесетия век с един йезуитски учен на име Франсиско Рибера (1537–1591), на когото се приписва

популяризирането на футуристичното тълкуване. Той написал коментар върху книгата Откровение, в който предложил футуристично тълкуване на пророчествата, отдалечавайки ги от историческия контекст. Рибера създал тази методология с цел да се противопостави на истината, която методологията на историцизма неизменно пораждала. Тази истина била, че римският папа е антихристът от библейското пророчество.

През седемнадесети и осемнадесети век може документално да се установи, че протестантизмът е знаел, че лъжливата методология на Рибера е сатанинска и несъстоятелна. Протестантите в тази история са писали книги и трактати, противопоставяйки се на „скверните празнословия“ на йезуитския учен. Но през 1909 г. троянският кон, Библията с препратки на Скофийлд, беше публикуван, а бележките, вмъкнати в подредовите бележки на Библията, се основаваха върху ученията на Рибера и на друг йезуит на име Мануел Лакунса (1731–1801). Лакунса пише под псевдонима Хуан Хосафат Бен-Езра и публикува книга, озаглавена „Пришествието на Месията в слава и величие“. Както Рибера преди него, книгата представляваше пряка атака срещу изпълнението на пророчествата в книгата Откровение.

Сатана знаеше, че вестта, която трябваше да замъгли с объркване, е последната предупредителна вест, идваща от книгата Откровение. Включването на нечестивите и празнословни брътвежи на двамата йезуитски свещеници в бележките на Библията с препратки на Скофийлд позволи на Сатана да поведе отстъпилите протестанти към приемане на йезуитските методологии, като по този начин ги заслепи за истината. Сатана постигна това, като въведе няколко католически пророчески модела, които премахнаха възможността ясно да се установи кой е антихристът в библейското пророчество. Това не беше трудно заблуждение за Сатана, защото протестантите вече бяха се върнали към Римската църква чрез отхвърлянето на вестта на Милър през 1843 година.

През годините са били публикувани няколко книги и статии, които документират сатанинската атака срещу Библията, започнала в първите няколко века след разпъването на Христос. Тази атака достигна дотам, че бяха въведени фалшиви ръкописи, за да бъдат произведени фалшиви Библии. Сатана също така нападна реформаторите, които бяха въздигнати, за да отстояват Божието слово, докато бяха живи, и дори след като тези реформатори умряха.

Само помислете как съвременните историци и богослови на Църквата на адвентистите от седмия ден се отнасят към въпроса за Уилям Милър. Сякаш са изровили костите му и са ги хвърлили в река Мисисипи.

„Уилям Милър разклащаше царството на Сатана и този върховен враг се стремеше не само да противодейства на въздействието на вестта, но и да погуби самия вестител. Когато отец Милър прилагаше на практика истините на Писанието към сърцата на своите слушатели, яростта на изповядващите се за християни се разпалваше против него, както и гневът на юдеите бе възбуден против Христос и Неговите апостоли. Църковни членове подбуждаха по-долните слоеве, и в няколко случая врагове крояха планове да отнемат живота му, когато напуска мястото на събранието. Но свети ангели

бяха сред множеството и един от тях, в образ на човек, хвана под ръка този Господен слуга и го изведе невредим от разярената тълпа. Делото му още не бе завършено и Сатана и неговите пратеници останаха разочаровани в намерението си.“ Spirit of Prophecy, volume 4, 219.

Вижте как същите тези две категории в адвентизма (богослови и историци) са омаловажили и прикрили валидността на правилата на Милър, за които сестра Уайт ни известява, че ще бъдат използвани от всички, които действително прогласяват вестите на трите ангела.

„Онези, които са ангажирани с прогласяването на вестта на третия ангел, изследват Писанията по същия метод, който възприе отец Милър. В малката книга, озаглавена „Възгледи върху пророчествата и пророческата хронология“, отец Милър дава следните прости, но разумни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията:“

„[Цитирани правила едно до пет.]“

„Горното е част от тези правила; и в нашето изучаване на Библията всички ние ще постъпим добре, ако се вслушаме в изложените принципи.“ Review and Herald, 25 ноември 1884 г.

Без преглед на трите нишки на линията на пророческата история, свързани с развитието и утвърждаването на Божието Слово, е невъзможно да се види значението на едно важно свидетелство, което поддържа Уилям Милър като вестителя, който бе предобразен от Илия в представянето на вестта, и като Мойсей в обещанието за въздигането на Милър при възкресението на праведните, и като Елисей в неговата готовност да остави своята нива и да служи на Илийната вест. Сестра Уайт посочва и тримата библейски герои като предобразяващи Уилям Милър, който днес е третиран от съвременните адвентни богослови и историци така, сякаш е бил просто някакво „бедно селско момче“ от осемнадесети век.

Уилям Тиндейл беше един от многото реформатори, въздигнати в тази линия на пророческата история. Ако мога да го кажа така, неговото „мисионно заявление“ срещу папските пратеници, с които влизаше във взаимоотношение, беше: „Ще направя така, че момчето, което води ралото, да познава повече от Писанията, отколкото вие.“ Уилям Милър беше селското момче, което водеше ралото и изпълни пророчеството на Тиндейл.

Това въведение бе значително опростено по отношение на цялата история, която би могла да бъде приведена в подкрепа на онова, което представихме досега. Сега ще разгледаме някои белези на Алфа и Омега, за да се върнем към разглеждането на Милър като ориентир и вестител.

Книгата на Даниил е началото на една книга, която се състои от две книги. Краят на тази книга е книгата Откровение. Макар да са две отделни книги, заедно те представляват една книга.

Преди години имах публичен обмен с един добре познат адвентен богослов от Църквата на адвентистите от седмия ден, който работеше в Библейския изследователски институт към Генералната конференция на Църквата на адвентистите от седмия ден. Богословът се

опитваше да поправи моето разбиране за последните шест стиха на Даниил единадесета глава, както и разбирането ми за „всекидневната“ в книгата Даниил. В нашия обмен, който се проведе в продължение на известен период от време, тъй като се състоеше в това, че той изготви статия, на която аз отговорих, след което той отговори отново, а после, разбира се, аз изложих своите разсъждения, и така нататък. В хода на този обмен той ме уведоми, че в комитета към Генералната конференция, в който работеше, го считали за експерта по книгата Даниил, а един негов колега бил считан за щатния експерт по книгата Откровение. В нашите взаимодействия той не желал да разглежда въпроси от книгата Откровение, а по-скоро да ги препраща към своя колега. Той искаше да ограничи обсъждането единствено до книгата Даниил.

Сестра Уайт ясно заявява, че Данаил и Откровение са една книга. На това равнище те представят Библията, която е една книга, съставена от две книги — старата и новата. Сестра Уайт също така говори за юдейската църква, която счита само старата книга за тази една книга, и тя също така говори за онези, които пренебрегват старата книга, защото разбират или са склонни да разбират само новата книга. Нейното вдъхновено свидетелство е, че ако приемате само новото, тогава отхвърляте старото, и обратно. Богословът, който твърди, че е специалист по Данаил, но не и по Откровение, повтаря юдейското схващане да се приема само Старият завет, и ние знаем докъде доведе юдеите този тесногърд възглед. Да застанете на която и да е страна по този въпрос — да приемате старото, а не новото, или да приемате новото, но не и старото — означава да отхвърлите цялото свидетелство.

„Спасителят попита учениците Си дали разбират тези неща. Те отговориха: „Да, Господи.“ Тогава Той им каза: „Затова всеки книжник, научен за небесното царство, прилича на човек домочадец, който изнася от съкровищницата си ново и старо.“ В тази притча Исус представи пред учениците Си отговорността на онези, чиято работа е да дават на света светлината, която са получили от Него. Старият Завет беше всичкото Писание, което тогава съществуваше; но той не беше написан само за древните; той беше за всички векове и за всички хора. Исус желал да учателите на Неговото учение прилежно да изследват Стариия Завет за онази светлина, която утвърждава Неговата самоличност като Месията, предсказан в пророчеството, и разкрива естеството на Неговата мисия към света. Стариият и Новият Завет са неразделни, защото и двата са ученията на Христос. Учението на юдеите, които приемат само Стариия Завет, не води към спасение, понеже те отхвърлят Спасителя, чийто живот и служение бяха изпълнение на закона и пророчествата. И учението на онези, които отхвърлят Стариия Завет, не води към спасение, защото отхвърля онова, което е пряко свидетелство за Христос. Скептиците започват с това да принизяват Стариия Завет, и е нужна само още една стъпка, за да отрекат валидността на Новия, и така и двата биват отхвърлени.“

„Юдеите имат малко влияние върху християнския свят, за да му покажат значението на заповедите, включително задължителния закон за съботата, защото, когато изнасят старите съкровища на истината, те отхвърлят новите — в личните учения на Исус. От друга страна, най-силната причина, поради която християните не успяват да повлияят на юдеите да приемат ученията на Христос като език на Божествената мъдрост, е, че,

когато изнасят съкровищата на Неговото слово, те се отнасят с презрение към богатствата на Стария Завет, които са по-ранните учения на Божия Син чрез Мойсей. Те отхвърлят закона, прогласен от Синай, и съботата на четвъртата заповед, установена в Едемската градина. Но служителят на евангелието, който следва ученията на Христос, ще придобие задълбочено познание както на Стария, така и на Новия Завет, за да може да ги представи на народа в тяхната истинска светлина — като едно неразделно цяло, при което едното зависи от другото и го осветлява. Така, както Исус наставляваше учениците Си, те ще изваждат от съкровището си „ново и старо“. Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

Предишният съвет има и друго приложение за лаодикийските адвентисти. Да изповядват, че вярват в Библията в нейната цялост — както в Стария, така и в Новия завет, — а при това да отхвърлят Духа на пророчеството, е същият ров като приемането само на едно свидетелство. За установяването на истината са необходими двама свидетели; следователно е невъзможно истината да бъде установена с един свидетел, и ако някой се опитва да стори това, той отхвърля и двамата свидетели и основава вярата си върху онова, което се нарича „полуистини“.

Сега ще повтора един въпрос, който беше поставен в една от първите статии, излизали от юли 2023 г. насам. Въпросът е: „Каква нова светлина е излязла от адвентизма от 1863 г. насам?“ Отговорът е просто: „Никаква.“

„Книгите на Даниил и Откровението са едно. Едната е пророчество, другата — откровение; едната е запечатана книга, другата — отворена книга. Йоан чу тайните, които изговориха гръмовете, но му бе заповядано да не ги пише.“ Библейски коментар на адвентистите от седмия ден, том 7, 971.

Следователно Алфа и Омега показва, че Даниил е първата, а Откровение — последната. Даниил представлява началото, а Откровение представлява края на адвентизма.

„Откровението е запечатана книга, но то е и отворена книга. То записва чудни събития, които предстои да се случат в последните дни от историята на тази земя. Ученията на тази книга са определени, а не мистични и неразбираеми. В нея е подета същата пророческа линия, както в Даниил. Някои пророчества Бог е повторил, като по този начин показва, че на тях трябва да се отдаде значение. Господ не повтаря неща, които не са от голяма важност.“ Manuscript Releases, том 9, с. 8.

В началото на адвентизма, в самите стихове, които са централният стълб на адвентизма, стиховете, които бяха разпечатани през 1798 г., Исус се представи като „Палмони“, Чудният Изчислител. В края на адвентизма Исус се представя като „Алфа и Омега“, чудният езиковед — Божието Слово. Поради тази причина началото на адвентизма и вестта на първия ангел бяха „окачени на време“. В края на адвентизма вестта на третия ангел ще бъде окачена на Неговото Слово.

Началото и крайт на адвентизма се осъществяват по време на историята на шестото царство от библейското пророчество; следователно те настъпват по време на началото и края на

Съединените щати. Пророческата история на Съединените щати е историята на двата рога — републиканизма и протестантизма. В заключението на тази история тези два рога ще се променят от агне на змей. Републиканизмът ще се промени в демокрация, а протестантизмът ще се промени в отстъпнически протестантизъм. Когато чашата на благодатното време за Съединените щати започне да се изпразва към своя край, както се случва точно сега, двата рога на отстъпническия републиканизъм и отстъпнически протестантизъм ще образуват образ на звяра, като по този начин ще слейт църквата и държавата в един рог, който говори като змей. Но Бог няма да остане без свидетел, защото в процеса на довеждането на Съединените щати до техния край Той ще издигне истинския рог на протестантизма, за да протестира както против образа на звяра в Съединените щати, така и след това против образа на звяра, който се изправя срещу целия свят. Издигането на протестантския рог в края на Съединените щати ще бъде осъществено в рамките на същата историческа структура, в която протестантският рог беше издигнат в началото на Съединените щати. Един предишен заветен народ ще бъде отминат, а нов народ ще стане новият заветен народ. Няма нищо ново под слънцето.

Когато използваме времевите пророчества, разбираани и представяни в милеритската история, за да оценим Алфа и Омега, установяваме, че те са едно и също. Всяко времево пророчество започва с една история, в която пророчеството е прогласено, и тази история винаги е прообраз на историята, в която пророчеството се изпълнява.

Историята на пророчеството за две хиляди и триста години започна с третия указ през 457 г. пр. Хр. и завърши с вестта на третия ангел на 22 октомври 1844 г. В периода, предхождащ, но преди идването на третия указ, бе извършено делото по изграждането на храма и на Ерусалим. По същия начин в историята, водеща до идването на третия ангел, бяха установени основополагащите истини на милеристкия храм.

През 1798 г. се изпълни пророчеството за две хиляди петстотин и двадесет години, което започна през 723 г. пр. Хр. с разпръсването на северните десет племена. Това пророчество определя два периода от по хиляда двеста и шестдесет години, отбелязващи потъпкването на буквалния храм и буквалния Йерусалим от буквалния езически Рим, след което последваха хиляда двеста и шестдесет години, през които папският Рим потъпкваше духовния град и храма. Пророчеството започна с унищожаването на северното царство и разпръсването на гражданите на царството. Средата на пророчеството, през 538 г., отбелязва края на потъпкването на Божия народ от езическия Рим, четвъртото царство на библейското пророчество, и поражда разпръсването на Божията църква в пустинята на Тъмните векове. Краят на това времево пророчество през 1798 г. отбелязва края на петото царство на библейското пророчество. Разпръсването на северните десет племена и на християнската църква, която побягна в пустинята, представлява събирането на онези, които са предназначени да станат рогът на протестантизма. Ориентирите често са представени чрез противоположности и едно разпръсване може да представлява събиране, както Илия представлява Йоан Кръстител. В същата пророческа конфронтация Илия не умира, а Йоан Кръстител умира.

През 677 г. пр. Хр. южното племе Юда (също определяно в Писанията като славната земя) бе разпръснато за две хиляди петстотин и двадесет години, приключващи на 22 октомври 1844 г. Това пророчество посочваше потъпкването на Божия народ, когото Даниил определя като „войнството“ в Даниил 8:13, 14.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за опустошителното престъпление, което предава и светилището, и войнството да бъдат потъпквани? А той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

Пророчеството за две хиляди и триста години, което завърши по същото време като пророчеството за две хиляди петстотин и двадесет години, започнало през 677 г. пр. Хр., посочваше потъпкването на светилището, както е посочено в Даниил 8:13, 14.

Пророчеството за разпръсването на Юда през 677 г. пр. Хр. беше предшествано от три нападения от Навуходоносор и това пророчество завърши с пристигането на третата вест на 22 октомври 1844 г.

Двете пророчества за две хиляди петстотин и двадесет години, завършващи съответно през 1798 и 1844 година, определят четиридесет и шестте години на изграждането на основата на милеритския храм. Мойсей беше четиридесет и шест дни в получаването на наставления за изграждането на храма; преустройството на Иродовия храм по времето на Христос продължи четиридесет и шест години и завърши в годината на Христовото кръщение. От кръщението Си Той отиде в пустинята за четиридесет дни, и когато се върна, очисти храма за първи път, а заядливите юдеи поискаха да узнаят с каква власт върши такова нещо.

А юдейската Пасха приближаваше, и Иисус възлезе в Йерусалим. И намери в храма онези, които продаваха волове, овце и гълъби, и седящите менители на пари. И като направи бич от върви, изпъди всички от храма, и овцете, и воловете; и разпиля парите на менителите и преобърна масите; а на онези, които продаваха гълъби, каза: Махнете това оттук; не правете дома на Моя Отец дом на търговия. И учениците Му си спомниха, че е писано: „Ревността за Твоя дом Ме е пояла.“ Тогава юдеите отговориха и Му казаха: Какво знамение ни показваш, та вършиш това? Иисус отговори и им каза: Разрушете този храм, и в три дни ще го издигна. Тогава юдеите казаха: Четиридесет и шест години е строен този храм, и Ти ли ще го издигнеш за три дни? А Той говореше за храма на Своето тяло. И тъй, когато възкръсна от мъртвите, учениците Му си спомниха, че това им бе казал; и повярваха на Писанието и на словото, което Иисус беше казал. Йоан 2:13–22.

Милеритският храм бе издиган четиридесет и шест години, считано от 1798 г., при завършека на първото пророчество за две хиляди петстотин и двадесет години, и завърши четиридесет и шест години по-късно, при изпълнението на второто пророчество за две хиляди петстотин и двадесет години, през 1844 г. Тези четиридесет и шест години започнаха с идването на първия ангел и завършиха с идването на третия ангел, защото Христос каза, че Неговият храм ще бъде издигнат за три дни. Ако не желаете да видите тези факти, това се дължи на два основни проблема, отвъд проблемите, които може да съществуват в едно

нежелаещо и необърнато сърце. Първият проблем е, че не желаете да пристъпите към пророческото Слово от гледната точка, че историята се повтаря. Вие не сте историцист. Другият проблем е неспособността да приложите символичните думи, които са записани в Божието Слово, чрез Божието Слово. Началата на всички тези пророчества посочват края и винаги посочват много повече от просто истории, които се повтарят.

Библията казва, че ние сме храм на Светия Дух, а храмът на тялото е съставен от четиридесет и шест хромозоми. Учените, които изследват тези четиридесет и шест хромозоми, ни осведомяват, че двадесет и трите мъжки хромозоми и двадесет и трите женски хромозоми са обвити около белтък, който е с формата на кръст.

В Даниил дванадесета глава има три свързани времеви пророчества; първото се отнася до разпръсването на силата на светия народ, което представлява „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Разпръсването на силата на светия народ, което се изпълни върху тях, беше две хиляди петстотин и двадесет години, но в Даниил дванадесета глава се посочва само последната половина на този период. Тя представя Даниил като неразбиращ какво се е имало предвид с това изричане.

И чух мъжа, облечен в лен, който стоеше над водите на реката, когато той издигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, че това ще бъде за време, времена и половина време; и когато завърши разпръсването на силата на светия народ, всичко това ще се изпълни. И чух, но не разбрах; тогава казах: Господарю мой, какъв ще бъде краят на това? Даниил 12:7, 8.

Дванадесета глава на Данаил илюстрира вестта, която се разпечатва във времето на края, а именно 1798 година. В този пасаж Данаил представлява Уилям Милър, главния символ на мъдрите в тази история. Милър първо бе насочен към пророчеството за две хиляди петстотин и двадесетте години в Левит двадесет и шеста глава, а във стихове седми и осми той представлява мъдрите, които трябва да съгласуват истината, че разпръсването за две хиляди петстотин и двадесет години най-определено е определено като Божието разпръсване на Неговия народ.

И ако и след всичко това не Ме послушате, тогава ще ви наказвам седем пъти повече за греховете ви. И ще съкруша гордостта на силата ви; и ще направя небето ви като желязо, а земята ви като мед. Левит 26:18, 19.

„Гордостта“ на древния Израил беше в това, че им бе позволено да отхвърлят Бога като свой цар и да изберат човешки цар. Тяхната гордост, която предшества падението (Притчи 16:18), беше желанието им да бъдат като всички идолопоклоннически царства около тях. Премахването първо на северното царство, а после и на южното царство беше разпръсването на силата (царя) съответно през 723 г. пр. Хр. и 677 г. пр. Хр.

Милър представлява мъдрите, които разбраха увеличаването на знанието, разпечатано в предходните стихове на дванадесета глава на Даниил; а в седми и осми стих той е представен като неразбиращ връзката между хиляда двеста и шестдесетте години и две

хиляди петстотин и двадесетте години на разпръсването на Божия народ. Даниил представя Божия народ в края на адвентизма, както и Милър в началото на адвентизма. В края на адвентизма съществува същата дилема, защото, когато адвентизмът остави настрана разбирането на Милър за „седемте времена“, те бяха принудени да определят единствено хиляда двеста и шестдесетте години като Тъмните векове. Мъдрите в края имаха подобен проблем за разрешаване, какъвто илюстрират Даниил и Милър. Защо терминологията на Левит двадесет и шест се използва, за да илюстрира три и половина времена, вместо седем времена?

Милър никога не примири напълно тази дилема, но през 1856 г. последната „нова пророческа светлина“ беше представена в поредица от шест статии, които така и не бяха завършени, като седемте времена бяха определени като представляващи три години и половина, през които езическият Рим потъпкваше буквалния Израил на Бога, последвани от три години и половина, през които папският Рим потъпкваше духовния Израил. Седем години по-късно адвентизмът напълно отхвърли цялата светлина за седемте времена, подготвяйки тази дилема за мъдрите във времето на края през 1989 г., когато, както е описано в Даниил 11:40, страните, представляващи бившия Съветски съюз, бяха пометени от папството и Съединените щати.

Първата светлина, дадена на Милър, бе отхвърлена през 1863 г., а последната светлина по този въпрос бе дадена от Хайрам Едсън в онези шест статии. Тези статии бяха прекратени и седем години (времена) по-късно силата на съвременния Израил бе отстранена, за да се подражава на идолопоклонническите църкви, които няколко години по-рано правилно бяха определени като дъщерите на Вавилон. Седемте времена от Левит двадесет и шеста глава като пророческо учение станаха камък на препъване, и гордостта на древния Израил, представена чрез желанието им Саул да царува над тях като цар, се повтори. Исус представя края чрез началото.

Книгата на Даниил също така посочва пророчество от хиляда двеста и деветдесет години, заедно с пророчество от хиляда триста тридесет и пет години, които и двете започват с премахването на „ежедневната“ през 508 г. Премахването на „ежедневната“ представлява отстраняването на съпротивата на езическия Рим срещу възхода на папската власт през 538 г. Имало е тридесетгодишен преходен период, преди папската власт да бъде поставена на престола на земята през 538 г., а след това оставащите хиляда двеста и шестдесет години завършват през 1798 г. Тридесетте години на преход от едно царство към следващото определят последните години на папското управление, които водят до това шестото царство от библейското пророчество да бъде поставено на престола на земята през 1798 г. Началото на пророчеството от хиляда двеста и деветдесет години обозначава преход от едно царство от библейското пророчество към следващото царство от библейското пророчество, както и краят на това пророчество.

Пророчеството за хиляда триста тридесет и петте години, което започва с отстраняването на „ежедневната“ през 508 г., завършва през 1843 г.

И от времето, когато бъде премахната всекидневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен е онзи, който чака и достигне до хиляда триста тридесет и пет дни. Даниил 12:11, 12.

Пророчеството за хиляда триста тридесет и пет години приключи през 1843 година, и Даниил казва, че онези, които „очакваха“, когато това пророчество щеше да се изпълни, щяха да бъдат благословени. Сестра Уайт го изразява по този начин.

„Блажени са очите, които видяха нещата, които бяха видени през 1843 и 1844 година.

„Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро, по Божие назначение, ще бъде дадена вест, която ще се разрасне в силен вик. Тогава Даниил ще застане в своя дял, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

Следователно началото на пророчеството за хилядата триста тридесет и пет години обозначава преход от религията на езичеството към религията на папизма, като по този начин обозначава преход от протестантизма към милеритския протестантизъм.

Онези адвентисти, които отхвърлят основополагащите истини на адвентизма, отхвърлят и всички времеви пророчества, представени от милеритите, включително и две хиляди и тристата години от Даниил 8:14. Те може с готовност да отричат този факт, но логически може да се покаже, че той е истинен; сега обаче моята цел е друга, затова засега ще оставя това настрана, докато се опитваме да приведем тази статия към заключение.

Разпръсването на „славната земя“ на Юда през 677 г. пр. Хр. представлява потъпкването на „множеството“ в Даниил 8:13, 14 и сочи към установяването на съвременната славна земя — Съединените щати. Двете хиляди и триста години от същите стихове започват през 457 г. пр. Хр. и представляват потъпкването на „святилището“.

Тогава чух един светия да говори; и друг светия каза на онзи светия, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението на запустението, така че и святилището, и множеството да бъдат предадени на потъпкване? И той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава святилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

677 г. пр. Хр. и 457 г. пр. Хр. са дати, свързани чрез взаимоотношението между Божия народ и Божието святилище. Бог събра отново и множеството, и святилището в едно и също време на 22 октомври 1844 г. Двеста и двадесетте години между 677 г. пр. Хр. и 457 г. пр. Хр. символизират период, в който Бог установява пътен знак, представляващ увеличение на светлината. На 22 октомври 1844 г. пристигна светлината на третия ангел, светлината на святилището започна да сияе и там имаше множество, което да прогласява светлината.

В пророческата линия, която определя тройната война, в която Сатана и Христос се впуснаха, бе издадена Библията „Кинг Джеймс“ от 1611 г. Точно двеста и двадесет години по-късно, през 1831 г., Уилям Милър за първи път публикува своята вест:

„В продължение на девет години Уилям Милър бе убеден, че трябва да предаде своята вест на църквите; но изчакваше, надявайки се, че някой признат авторитет ще прогласи радостната вест за Спасител, Който скоро иде. С това изчакване той само доказваше истинността на вестта; те имаха име, че са живи, но бързо умираха. През 1831 г. Милър изнесе първата си беседа върху пророчествата.“ Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Бог опази свещените и правилни първоначални текстове, използвани за съставянето на Библията. След това Той произведе Своята Библия през 1611 година. После издигна вестител, който щеше да използва правилата, намиращи се в Библията, извлечени от нея и установени в нея, за да произведе вестта на първия ангел. През 1831 година вестта на Милър бе формализирана, както вестта в историята на Христос бе формализирана чрез Йоан Кръстител, както вестта е била формализирана във всяко реформаторско движение. Вестта на Милър, вестта на първия ангел, известяваща откриването на съда, е пряко подкрепена чрез прилагането на пророческия времеви период от двеста и двадесет години. Това беше вестта на предупреждение в началото на шестото царство от библейското пророчество — Съединените щати.

През 1996 г. започна служението „Future for America“ и в списание, озаглавено „The Time of the End“, беше публикувана вестта на третия ангел, която беше разпечатана през 1989 г. — вестта, която посочваше изцеляването на смъртоносна рана на папството и скорошното идване на неделния закон. Вестта в края на адвентизма беше формализирана точно както беше формализирана вестта в началото. В началото вестта беше окачена на времето и представляваше по-нататъшно развитие на истините, съдържащи се в Божието Слово. През 1996 г., двеста и двадесет години след раждането на Съединените щати през 1776 г., вестта в края на адвентизма беше формализирана и представляваше по-нататъшно развитие на вестите на трите ангела.

Когато разглеждаме паралелната история на републиканския рог и протестантския рог в историята на шестото царство на библейското пророчество, трябва да се разбира кой е протестантският рог и кой не е.

Постарай се да се представиш одобрен пред Бога, работник, който няма от какво да се срамува, като право разяснява словото на истината. А отхвърляй нечестивите и празни словопрения, защото те ще напредват към все по-голямо безбожие. 2 Тимотей 2:15, 16.